

"Ha másokat szolgálsz, a te szíved is meggyógyul."

(Nicholas James Vujicic)

(Söréd 2018.07.17)

Bakonyi István barátomtól hallottam erről a táborról, a múlt év decemberében, amikor egy közös munkán dolgoztunk. Akkor került szóba közöttünk a Teljes Élet Szociális Alapítvány. Még a télen elhatároztam, hogy mindenképpen meglátogatom a sörédi tábort és annak lakóit, valamint a velük foglalkozó önkénteseket. Nos, úgy adódott az előzetes egyeztetéseket követően, hogy ezen a júliusi napon egy délutáni közös programjukon részt vehettem én is. Megmondom őszintén, hogy sosem jártam, még hasonló intézményben sem. Félve, vagy inkább bizonytalankodva léptem be ebbe a kis közösségbe, ahol mindenki kedvesen, nyitott szívvel fogadott. Ezt az ember nem a külsőségek alapján szűri le magában, hanem valami megérinti, megsimogatja belül, nagyon belül. Ha ez az érzés megvan, akkor már nem lehet semmi gond. Egyik nyaraló, János rögtön a nyomomba szegődött. Leültünk a kerti pavilon sarkába, kicsit távolabb a többiektől. Nem elvonultunk, hanem inkább csak félrehúzódtunk, hogy ne zavarjuk a foglalkozást. János az egyik legkommunikatívabb személyiség a táborozók között. A mondanivalójára azért oda kell figyelni, mert nem mindig összefüggőek a gondolatai. Szeretetre, foglalkozásra vágyó. Mesélt az életéről, a szüleiről, az érzéseiről, a korán elveszített bátyjáról.

—Anyu meg apu bejött hozzám a szobába és ők mondták...Figyelj csak kisfiam az Ati meghalt szívelégtelenségben. De nem Atinak hívták, hanem Károlynak. Csak ott-hon hívtuk Atinak. Negyven éves volt. Nagy melegben temették az Atit a Béla úton. Sokan voltunk. Ott volt az egész rokonság és mindenki sírt, de én nem tudtam sírni, pedig jó testvér volt az Ati.

—János, beszéljünk valami vidámabb dologról.

—Jó! Én szeretek bulizni, meg szeretem a rock zenét is. Kedvencem az Edda Művek, meg a Pataki Attila. A Videoton Fc-nek drukkolok! Látod? — van sapkám is. Szeretek énekelni, táncolni, rádiót hallgatni. Minden pénteken este hattól hallgatom a Vörösmarty Rádióban a Bakonyi Pista bácsit meg a Bokányi Zsoltot. Mondjad meg a Pista bácsinak, ha találkozol vele, hogy üdvözlöm.

—Át fogom adni neki. Menjünk be János, mert feltámadt a szél.

—Jó, de mondhatok neked két verset?

—Mondhatsz.

—Felveszed videóra?

—Felveszem.

—Benne leszek a tévében?

—Nem hiszem, de az én oldalamon, meg a Youtube-on biztos, hogy fenn leszel. Azt is sokan látják ám.

—Jó, menjünk ki az udvarra a szobám elé és az ablaknál elmondom neked a verseket.

Kimentünk és János elmondta a verseit, amit nehéz volt érzelmek nélkül végighallgatni.

Minden segítővel nem volt módom beszélgetni, viszont láttam, hogyan végzik a munkájukat. Nagy tisztelettel megemelem a kalapom előttük. Majdnem két generáció a közöttünk lévő életkorbeli különbség. Azt látom, hogy ők már valami egészen mást építenek és képviselnek. Valami mást, ami tiszteletreméltó és követendő. Figyelve a táborszókat azon gondolkodtam, hogy számunkra, egészséges emberek számára egyértelmű jelentése van annak a szónak, hogy boldogság. Jó, mindenkinek mást és mást jelent, de mi tudjuk ezt értelmezni. Hozzájuk a boldogság sokkal kacskaringósabb utakon jut el és sokkal nehezebben tudatosul bennük. Amikor viszont megérkezik hozzájuk, azt rendkívül intenzíven élik meg. Nagyon más az ő világuk. Megtalálni a lelkükhöz vezető utat, nem túl bonyolult dolog. Csak ki kell tárnod a szívedet, és közel kell engedned magadhoz őket, akkor mindent megértesz.

Kozma Edina, Budapesten élő és dolgozó óvónő. 26 éves. A Madách Imre Gimnázium egykori tanulója. Az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán végzett.

Már hat éve járok ide Sörédre. A főiskola után kerestem olyan lehetőséget, hogy gyermektáborokba eljuthassak segítőnek. De bármelyik nagynevű, felkapott táborba jelentkeztem, mindig az volt a válasz, hogy pályázzak a segítői helyre. Pályáztam, de a következő válasz meg az volt, hogy már betöltötték a szükséges létszámot, és nem kell további segítő. Egyszer csak a barátnőm megkeresett, hogy mit szólnék ehhez a táborhoz? Ő már évek óta jár ide és ez nekem biztosan tetszene. Minden évben van farsangi mulatság, elvisz engem oda és bemutat a közösségnek. Ha ez tetszik nekem, akkor nyáron már jöhetek is önkéntesnek. Már a farsangi mulatságra úgy mentem el, hogy bármi is lesz, én nyáron jövök ide. Számomra akkor még nem derült ki, hogy ez nem gyermektábor, hanem, hogy itt zömében felnőtt korú táborozók vannak. Ez nem zavart sem akkor, sem most. Akinek a segítője vagyok, őt is ezen a hat évvel ezelőtti farsangi bálon ismertem meg. Akkor ő pont egyedül volt. Bemutattak bennünket egymásnak és azóta én vagyok a táborozós partnere. Itt minden táborlakóra jut egy segítő, van, akire kettő is, az állapotától függően. Sokan panaszkodunk egy kis fejfájás miatt. Itt pedig a táborlakók jó része, szinte az egész életét testi fájdalmakban éli le. Nagyon erősek, tisztelni valóan erősek. Lehet tőlük tanulni kitartást és akaratot a mindennapokhoz. Pátser András csoportjába szoktam jönni mindig. András ír egy e-mailt, hogy mikor van az ő turnusa és én arra az időpontra ütemezem a szabadságomat. Bár, az óvodában amúgy is nyári szünet van. Barátaim néha megkérdezik, hogy mennyire fárasztó feladat ez az egy hét. Fizikailag fárasztó, de sokkal többet ad a lelki feltöltődés, ami szinte mindent feledtet.

Bors Eszter, jelenleg Budapesten él. 26 éves. Egy gyógyszertárban dolgozik aszisztensként. A Semmelweis Egyetem Testnevelési és Sporttudományi Karán végzett. A Ciszterci Szent István Gimnázium egykori tanulója. A csoport rangidős segítője. Kilenc éve kezdte ezt a munkát, még a gimnáziumi évek alatt.

Családja, ismerősei és a baráti kör közreműködésével került kapcsolatba ezzel a karitatív tevékenységgel. Eszter azt mondja kétféle ember van. Van, aki idejön és

kipróbálja, aztán soha többé nem látják itt. A másik, aki idejön, kipróbálja és itt ragad, mint ahogy ő is. Aztán úgy adódott, hogy a középiskolai osztálytársak közül is csatlakoztak hozzá. Hárman is. Itt van egy kemény mag, akikhez mindig csatlakoznak újak, akik közül aztán nem mindenki tér vissza a következő évben. Fiatalok lévén sokszor a szabadság is gond, mert nekünk a munkahelyen a korunknál fogva nem sok szabadság jár. A segítők a saját szabadságuk terhére veszik ki ezt az egy hetet. Az szerencsés dolog, ha a munkahely megérti és elengedi az embert egy ilyen önkéntes munkára. Ahogy Edina is mondta, valóban fáradtan megyünk innen haza, de vannak még tervek a nyárra. Szeretnék a Balatonon is eltölteni néhány napot pihenéssel. Remélem összejön, mert itt elég mozgalmasak néha az éjszakák is. Van éjszakai ügyeletünk. Minden éjjel egy fiú és egy lány. Ha probléma adódik, akkor tudunk segíteni a lány vagy fiú táborszónak egyaránt. Tegnap éppen én voltam ügyeletben és beszélgettünk reggel, hogy az éjszaka szinte minden volt, amire csak számítani lehetett. Aztán az ügyelet után is helyt kell állni, mert most elég kevesen vagyunk. Éppen csak megvan a segítői létszám.

Patik Boglárka, jelenleg Budapesten él. 26 éves Az ELTE Bölcsészettudományi Kar végzős hallgatója, magyartanárnak készül. Most éppen munkahelyet keres, középiskolában vagy általános iskolában. A Ciszterci Szent István Gimnázium egykori tanulója.

Én az Eszterhez képest újak számítok. Hat évvel ezelőtt voltam itt először, aztán sokáig nem jöttem teljes turnusra, csak látogatóba. Tavaly hosszú idő után, ismét eljöttem ide segítőnek. Tehát most vagyok itt harmadszor. Nekem szerencsém van, hogy nem kell szabadságot kivennem, mert még munkahelyem sincs. Remélem,

hogy hamarosan lesz. Ezt az egy hetet erre a karitatív munkára szántam. Minden évben nagyjából ugyanazokkal a táborozókkal találkozhatunk itt. Úgy tudom, hogy vannak rendszeres családlátogatások, ahol a táborozók egészségügyi állapotát figyelembe véve kerülnek kiválasztásra, hogy kiket tudnak ide fogadni. Nagy empátiával kell a fogyatékkal élő emberekhez szólni és megtalálni velük a közös hangot. Ők sok szeretetre vágynak, de még több szeretetet tudnak adni. Vannak itt sokan, akik egész évben erre az egy hétre készülnek. A cél az, hogy ők itt jól érezzék magukat ebben az egy hétben.

Pátser András turnusvezető. 27 éves. Gyógypedagógus végzettségű. Jelenleg fuvarozási területen dolgozik. A Ciszterci Szent István Gimnázium egykori tanulója.

A mi turnusunk annyiban más egy hagyományos gyermektáboroztatáshoz képest, hogy az ittlévők már nem gyerekek és ráadásul sokuk hátrányos helyzetű, kerekesszékes, autista, vagy egyéb más fogyatékkal élő. Azok a fiatalok, akik idejönnek segíőnek, azokban van valami kíváncsiság, valami plusz szeretet és odaadás a másik ember iránt, ami valahol mélyen, de mindenkiben ott van. A gyengék és elesettek felé szerintem mindenki nyitott, csak legfeljebb nem tudja kifejezni az érzéseit. A hagyományos táboroztatással szemben, itt le kell küzdeni több belső korlátot is. Sok esetben nem csak járni nem tudnak a táborozók, hanem vannak egyéb gondok is. Felfekvéses, izomgörcsös problémákkal is jönnek ide nyaralók a táborba. Sokszor ez a tény önmagában is, fizikailag nehezzé teszi a napokat. Ezek mellett nagyon sok olyan dolog is van, ami egy kívülálló számára ijesztő tud lenni. Az, hogy ennek ellenére vannak itt életvidám fiatalok, akik vállalják ezt a karitatív munkát, az nagyon nagy ajándék. Az Eszteren keresztül kerültem kapcsolatba az alapítvánnyal én is. Egy évet dolgoztam gyógypedagógusként, aztán egy teljes váltás jött az életembe. Mert ez a munka úgy tud csak működni, ha a szabadságával az ember maga ren-

delkezik, vagy olyan a munkahelye, ahol ezt tolerálják és elengedik. Sokan jönnek szívesen segítőnek, de sajnos a szabadságok miatt nem tudják vállalni ezt a munkát. Azt látni kell, hogy itt mind fizikailag, mint pedig szellemileg elfárad az ember. Itt nem a mi pihenésünkről, a saját szükségleteinkről van szó, hanem arról, hogy a táborozók, akik ide jönnek, ők jól érezzék magukat. Az azért nyújt valamifajta könnyebbséget, hogy a táborozók már évek óta ismeri egymást. Megvan a kölcsönös bizalom. Aztán mindig van néhány új segítő és néhány új táborozó is. Nagy könnyebbség, hogy az ebédet Csákerényből hozzák a konyháról, így nekünk nem kell főzni. A reggelihez és a vacsorához elegendő a saját konyhánk, ahol szintén önkéntesek dolgoznak, de nekik nincsenek táborozós feladataik. Viszont nagyjából harminc emberre kell tálni, majd mosogatni és rendben tartani egész héten a munkahelyüket. Táborozóink közül sokan várják ezt az egy hetet, amikor ide jöhetnek. Nekik ez egy egész évre szóló élmény és nekünk is az, amikor látja az ember, amint egy-egy foglalkozás alkalmával, hogyan dolgozzák fel és hogyan raktározzák el a boldog pillanatokat. Hogyan építik be magukba és majd hogyan viszik haza. Sokszor csak hetek múlva jönnek elő belőlük a pozitív impulzusok, amiket itt a táborban szereztek. Egyszerű kis színdarabokat és táncokat tanulnak itt a táborozók és persze van sok egyéb közös program és játék is. Nem kötelező foglalkozások ezek, viszont jó látni, hogy szinte alig akar ezekből kimaradni valaki.

Berdó Gábor turnusvezető. 26 éves. A Kodolányi János Főiskolán szerzett diplomát szociális munkás szakon. A Tóparti Rehabilitációs Központ vezetője. A Ciszterci Szent István Gimnázium egykori tanulója.

A főiskola első éve után a nyári szünetben dolgoztam a Székesfehérvári Családsegítő Központban önkéntesként, aztán egy hétre lejöttem ide a táborba. Nekem ez kicsit tesztjellegű volt, mert nem tudtam, hogy mennyire fogom ezt bírni. Ugyanis az elméleti ismeretek nem adnak elköteleződést, az a gyakorlatban válik el, hogy valaki képes-e erre a munkára, vagy nem. Én azon a nyáron rengeteget tanultam itt és a csa-

ládsegítőben is. Az első táborozómat sosem fogom elfelejteni. A Csabi Dunaújvárosban lakott az idős szüleivel. Én tizenkilenc voltam a Csabi meg negyvenegy, hasonló testalkatú mint én. Járóképtelen és kicsit szellemileg fogyatékos volt. Küzdöttem vele egész héten, de aztán rendben végigcsináltunk mindent. A Csabival ezután még három turnust végigdolgoztam. Az utolsó az nem volt túl jó emlék, mert valamilyen rohamot kapott, és nem ismert meg senkit, illetve mindenkit másnak gondolt, mint aki valójában volt. Szóval a pakliban ilyesmi is benne van annak, aki ide segítőnek jelentkezik. Nem akarok senkit elriasztani, sőt az ittlévő táborozóktól rendkívül sok szeretetet kapunk. Ez a hetedik turnusom, amit együtt viszünk az Andrissal. A táborozók között vannak olyanok, akik a következő ötvenegy héten ezt az egy hetet várják. Memorizálják a neveket, az eseményeket és szinte minden tevékenységük a következő nyárig erről a hétről szól. Ha az ember elfárad, akkor elég arra gondolni, hogy másnak ez az egy hét jelent mindent az életében. Innentől kezdve nem kérdés, hogy ezt miért is csináljuk.